ποὺ παράδωσε τὴν ψυχή του. Πῶς δὲν τρελλάθηκα, εἶνε θαῦμα, κυρία....

Τώρα πειὰ εἶμ' ἔρημη καὶ μόνη στὸν κόσμο. Ἔρχουμαι καὶ κλαίω πάνω ἀπ' τοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων μου. Τὸν καταραμένο βρυκόλακα δὲν τὸν ξανάδα πειά. Ἀγίασα τὸ σπίτι κι' ἔλαβα τὰ μέτρα μου, ὕστερα ἀπ' τὶς συμφορὲς ποὺ μᾶς ἔτυχαν...

ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ

(Ἀπ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἰωνάθαν Ἄρκερ)

Α ὐ θ η μ ε ρ ό ν. —Ἡ διήγησι τῆς δυστυχισμένης χωρικῆς μοῦκαμε βαθύτατη ἐντύπωσι. Ἤμουν ἥσυχη καὶ ξένοιαστη καὶ τώρα φοβᾶμαι, φοβᾶμαι κι' ἀνησυχῶ. Φοβᾶμαι γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου κόρη. Ἂν ἤξερε τί συμβαίνει, θὰ πέθαινε ἡ γλυκειά μου χοροῦλα ἀπ' τὸν τρόμο της. Ἡ σκέψεις μου στριφογυρίζουν μέσα στὸ κεφάλι μου καὶ μὲ ζαλίζουν. Ζῆ ὁ κόμης Δράκουλας; Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Κάτι τὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ ἀνεξιχνίαστο. Ἀλλὰ τί ὅμως; Τί ἐξήγησι νὰ δώσω σ' ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα γεγονότα; Εἶνε περιστάσεις ποὺ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου σταματᾶ. Τὸ ἴδιο ἔχω πάθει κι' ἐγώ... Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς ἐλέησῃ...

Μ ε τ ὰ τ ὸ μ ε σ η μ έ ρ ι.—Πῆρα τὸν Ἰωνάθαν ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ διηγήθηκα καταλεπτῶς ὅσα μοῦ εἶτε ἡ χωρικὴ ποὺ συνάντησα στὸ νεκροταφεῖο. Ὁ λατρευτός μου σύζυγος μ' ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχή. Στήριξε ὕστερα τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Τὸν ἄφησα νὰ σκεφθῆ ἀρκετά, χωρὶς νὰ τὸν διακόψω. Ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του καταλάβαινα πὼς μιὰ μεγάλη πάλη γίνεται στὸ πνεῦμα του. Τέλος, σήκωσε τὸ κεφάλι του, στήριξε πάνω μου τὸ βλέμμα του καὶ μοῦ εἶπε:

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν, Μίνα;

— Ἀγαπημένε μου Ἰωνάθαν, δὲν σκέπτουμαι τίποτε. Ἡ σκέψι μου ἔχει σταματήσει. Περιμένω νὰ μοῦ πῆς νὰ γυρίσουμε στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ σ' ἀκολουθήσω πρόθυμα.

— Κι' ἂν ἡ ἀπόφασί μου εἶν' ἄλλη, Μίνα;

— Τί ἐννοεῖς, Ἰωνάθαν; Μίλα μου ἐλεύθερα. Ξέρεις καλὰ πὼς θὰ σ' ἀκολουθοῦσα πρόθυμα καὶ σ' αὐτὸν τὸν Ἅδη.

Ὁ Ἰωνάθαν δίστασε λίγο καὶ τέλος μοῦ ἀπάντησε:

— Πές μου, Μίνα, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξεῖδι μας;

— Ναί, Ἰωνάθαν. Θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πᾶς.

— Λοιπόν, Μίνα, δὲν σοῦ τὸ κρύβω. Ὅλα αὐτὰ ποὺ λέγουνται μ' ἔχουν ἀναστατώσει καὶ μένα σ' ἀράντασταο βαθμό. Εἶμα γεμᾶτος ἀνησυχίες καὶ θλιβερὰ προαισθήματα. Συγχρόνως ὅμως τὸ νέο αὐτὸ μυστήριο μὲ γοητεύει καὶ μὲ τραβάει ἀκατανίκητα. Ναί, θέλω νὰ μάθω τί συμβαίνει. Ποθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας. Θέλω νὰ μάθω, νὰ μάθω, νὰ καταλάβω, νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστήριο, νὰ ρίξω φῶτα στὰ σκοτάδια του. Ὁ σεβαστός μου Βὰν Ἔλσιγγ βρίσκεται στὸ Λονδῖνο. Ὅταν δοῦμε πὼς εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέξῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, θὰ τὸν καλέσουμε. Ἂν εἶν' ἀνάγκη ν' ἀρχίσουμε νέα πάλη μὲ κανένα καινούργιο Σατανᾶ, θὰ τὴν ἀρχίσουμε. Αἰσθάνουμαι ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις μου γιὰ ἕναν τέτοιον ἀγῶνα. Ἡ συμφορὲς τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου αὐτοῦ μὲ συγκινοῦν. Πρέπει, Μίνα, πρέπει νὰ τοὺς λυτρώσουμε ἀπ' τὴ συμφορὰ ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, ποὺ τοὺς ἀφανίζει...

— Καὶ τὸ παιδί μας, Ἰωνάθαν; Ἡ μικρή μας Ἀγνή; Ἡ Λευκὴ Ἔλσιγγ, τί θὰ γίνουν; Πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε ἐδῶ γι' ἀσφάλεια;

— Ὄχι, Μίνα. Αὐτὸ θὰ ἦταν τρέλλα!... Ἂν ὅσα διηγοῦνται οἱ χωρικοὶ εἶν' ἀληθινά, δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε οὔτε στιγμὴ τὰ κορίτσια μακρυά μας... Θὰ τὰ πάρουμε μαζύ μας, χωρὶς νὰ τοὺς ποῦμε φυσικὰ τίποτε καὶ θὰ τὰ ἐπιβλέπουμε ἀγρύπνως. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο...

Ὁ Ἰωνάθαν ἔχει δίκηο. Δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὰ κορίτσια σὲ ξένα χέρια. Μαζύ μας θἆναι περισσότερο ἀσφαλισμένα ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἂς μᾶς ἔχει ὑπὸ τὴν σκέπη του κι' ἂς μᾶς βοηθήσει στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι, ποὺ τὸ μυστήριο ἁπλώνεται γύρω μας τρομερό, σκοτεινό, ἀνεξήγητο....».

(Ἀπ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λευκῆς Ἔλσιγγ)

«Μοῦ συμβαίνουν ἀλλόκοτα κ' ἀνεξήγητα πράγματα... Κι' ὅμως δὲν ἔχω πεῖ τίποτε ἀκόμα στὴν ἀγαπημένη μου Ἀγνή. Τὶς τελευταῖες νύχτες βλέπω στ' ὄνειρό μου παράξενα ὄνειρα. Μοῦ φαίνεται σὰν ν' ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ μιὰ φωνὴ νὰ μὲ καλῆ, μιὰ φωνὴ γλυκειά, μὰ καὶ τρομερὴ συγχρόνως.

Ποτέ μου δὲν εἶχα παρόμοια ὄνειρα. Ἂν βρισκόμουν κοντὰ στὸν παπποῦ μου, θὰ μοῦ τὰ ξηγοῦσε ὅλα. Κι' ὅμως ἐδῶ δὲν ἔχω τὸ θάρρος οὔτε στὴ φίλη μου ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου....

Τί νὰ τῆς πῶ καὶ πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ; Εἶμ' ἐρωτευμένη τάχα; Οὔτε κι' ἐγὼ τὸ ξέρω...

Τὰ παράξενα ὄνειρα τὰ βλέπω διὸ—τρεῖς μέρες τώρα. Μὰ χτὲς τὸ βράδυ μοῦ συνέβη κάτι ἄλλο ποὔχει ἀναστατώσει τὴ ζωή μου... Τὸν εἶδα!... Μοῦ μίλησε!... (Ἀκολουθεῖ)

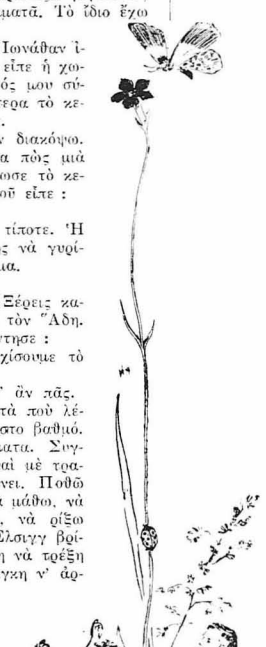

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι

Ἀπ' τοὺς λυγμοὺς κι' ἀπ' τὰ χαμόγελα
ὤ, πόσο, πόσο ἔχω ἀπαυδήσει!
Ἐπόθησα μέσ' στὰ τριαντάφυλλα
νὰ ξεψυχήσω σὰν τὴ δύσι.

Μιὰ νύχτα στὶς δροσοσταλίδες τους
ἐκρύφτηκα μὲ τὸ φεγγάρι,
νὰ γελαστῆ τὸ ροδοχάραμα
καὶ σταγονοῦλα νὰ μὲ πάρη.

Ὤ, πόσο ἐπόνεσα κι' ἀπόκαμα
στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴ μαύρη πλῆξι!
Προσμένω νάρθῃ ἀπαλοφύσημα
μὲ τὶς δροσιὲς νὰ μὲ ρουφήξῃ.

Ὤ, τὸ χρυσὸ τὸ γλυκοχάραμα
στὶς ματωμένες ράχες νά το!
Ὅλες ἡ στάλες ἐφτερούγισαν,
μονάχα ἐγὼ ξυπνῶ ἐδῶ κάτω...

ΠΕΘΑΜΕΝΕΣ ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Σὰν ἤμαστε τρελλούτσικα παιδιά,
μᾶς ἔπαιρνε στὰ γόνατά της ἡ γιαγιὰ
καὶ μᾶς νανούριζε μὲ τὰ χρυσὰ τὰ παραμύθια.
Ἔτσι, μεθῶντας τὴ μικρούλα μας καρδιά,
γλυκοκοιμήθη μέσ' στὸν τάφο ἐκείνη πειά,
κι' ἐμεῖς ξυπνήσαμε στοῦ πόνου τὴν ἀλήθεια

Μέσ' στῶν παραμυθιῶν τὴν ἡδονὴ
μ' ἕνα χαμόγελο τὴν πῆραν οἱ οὐρανοί,
ὅπως μᾶς ἔπαιρνε γιὰ νὰ μᾶς νανουρίσῃ.
Ἐκείνη πειὰ οὔτε κλαίει, οὔτε πονεῖ...
Τώρα τῆς λέει μὲ τὴ γλυκειὰ τοῦ τὴ φωνὴ
παραμυθάκια ἕνα θλιμμένο κυπαρίσσι.

Καὶ τώρα ἐμεῖς χωρὶς παρηγοριά,
μὲ τὴν καρδούλα ἀπὸ τὰ κλάματα βαρειά,
πικρὰ ξυπνοῦμε ἀπὸ τὴν πλάνη στὴν ἀλήθεια.
Καὶ στῆς γιαγιάκας μας τὸν τάφο γύρω ἀριά,
θαρρεῖς, ὑψαίνουν τὰ ὄνειρά της τὰ κλαριά
καὶ φύτρωσαν χαμόμηλα στὰ παραμύθια....

ΤΡΕΛΛΕΣ ΝΥΧΤΩΔΙΕΣ

Σ' ἑνὸς ὀνείρου τὴν ὁλόλευκη ἀγκαλιὰ
θὰ κοιμηθῶ.
Δὲ θἄχῃ κῦμα, φλοῖσβο, ἀκρογιαλιά,
οὔτε βυθό!

Καὶ θὰ μὲ θάψῃ ὁλόλευκη σιγή,
σιγὴ λευκή,
καὶ δὲ θὰ φτάνουν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ
λυγμοὶ ὥς ἐκεῖ.

Καὶ τὴν ψυχούλα μου τὴν ἄδολη κι' ἁγνή,
τὴν παιδιακίσια,
δὲν θὰ τὴν πνίξουν τάφοι σκοτεινοὶ
καὶ κυπαρίσσια.

Φοβᾶται τὰ σκοτάδια... Εἶνε δειλή,
μικρή, ἀλαφρή.
Ἑνὸς ὀνείρου θὰ τὴν πνίξουν ἁπαλοί,
ρόδινοι ἀφροί.

Καὶ θὰ τὴ θάψῃ ὁλόλευκη σιγή,
σιγὴ λευκή,
καὶ δὲ θὰ φτάνουν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ
λυγμοὶ ὥς ἐκεῖ...

Η Ρ Θ Α...

Ἤρθα νὰ δῶ τὰ σύννεφα καὶ τὰ νερὰ
τ' ἀφρολουσμένα;
Τάχα μὲ φέρανε γιὰ πόνο ἢ γιὰ χαρὰ
στὸν κόσμο ἐμένα;

Ἤρθα χαμόγελα, λυγμούς, παρηγοριὰ
γύρω νὰ στείλω;
Ἤρθα νὰ νοιώσω τὶς δροσιὲς ἢ τὸ βοριᾶ,
θλιμμένο φύλλο;

Ἤρθα νὰ κράξω τὴν πικρότατη ἐπωδό:
«Εἶνε ὅλα πλάνη»;
Ἤρθα τὸ κῦμα τῶν ὀνείρων μου νὰ ἰδῶ
πῶς θὰ πεθάνη;

Ἤρθα νὰ πλέξω ἀφρόπεπλους καὶ ἰδανικά;
Ἤρθα νὰ ψάλω;...
—Ἤρθα νὰ χύσω λίγα κλάμματα γλυκά,
καὶ τίποτ' ἄλλο!...
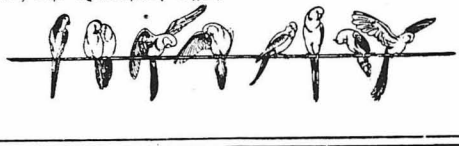
ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ